

Befalingsmænd, i det Mindste i det Omfang, som ved Hærløven af 1867 var tilfattet; og endelig, at man med Hensyn til Befolkningen bør holde sig indenfor rimelige Grændser. Dette fandt sit Udtryk i tidligere Forslag her derved, at man ønskede at blive staaende ved den Befolkning ved Hæren, som var foreslaaet af Forsvarskommissionen i 1866. Naar man nu ser paa Forslaget under Belysning af disse Forbringere, saa vil man strax se, at det er det første af de Forslag, som have foreligget for os, siden Forhandlingerne om Sørløvsrevisionen blev paabegyndt, der fraviger Grundætningen om alt vaabendygtigt Mandstabs fuldstændige Vaabenøvelse. Det er en Fravigelse fra det Princip, som Flertallet her bestemt har udtalt sig mod at fravige. Jeg tror nu at kunne sige, at den Tanke om alt vaabendygtigt Mandstabs Vaabenøvelse var en af de Tanker, som var mest løftende ved Hærløven af 1867, og jeg tror, det er en Gæde for dette Thing, at det ubrødelig har holdt denne Forbringelse fast. Smidlerid kan jeg let forstaa, at der er en Tilbøielighed tilstede hos dem, som foretrække at faae en mere koncentreret Hærfyrke, om end den bliver mindre, til at fravige det Princip, som medfører en væsentlig Del af de store Omkostninger. Jeg kan ogsaa let forstaa, at den høitærede Minister har troet, at der heri, naar det kom til Stykket, kunde findes en Indrømmelse overfor nogle Sider heri Thinget, at der laa en vis Bømpelse deri, at enkelte Vernepligtige skulde kunne haabe at slippe med 2 Maaneders Tjeneste, og saa blive hjemsendte, i alt Fald komme paa Exspektancelisten. Jeg for mit Bekommende maa principielt nu som før være imod at fravige Grundætningen om alt vaabendygtigt Mandstabs Indøvelse; men jeg nødsages til at betage enkelte Medlemmer den Tro, de muligvis kunde have paa, at der ad den Vej, som Ministeren foreslaar, skulde kunne være Udset til, at nogle Vernepligtige skulde kunne slippe fra deres Tjeneste med 2 Maaneder. Dette staaer i Forbindelse med den Rekrutstyrke pr. Bataillon, som Regjeringsforslaget forudsætter. Men denne Forudsætning er, som jeg skal tillade mig at oplyse, urigtig. Forslaget beregner nemlig, at Gjennemsnittet af de til Krigstjeneste Indkaldte aarlig vil være 8,469, og faar ved at frabrage Tallet paa dem, der indkaldes til særlig Tjeneste og til Søværnet, nemlig 3,656, en Styrke paa 4,813 Mand til Fodfolket. Disse ville fordele paa Bataillonerne udgjøre 240 Mand pr. Bataillon, og altsaa vilde der for Diebliffet, selv om man gik ud fra Regjeringsens Forudsætning, ikke være Udset til, at Nogen skulde kunne slippe med kortere Indkaldelse, naar dette Forslag blev Lov. Men, som jeg sagde, er denne Forudsætning vistnok urigtig; thi det er neppe korrekt, naar der i Forslagets Motiver gaas ud fra Gjennemsnittet af de sidste 12 Aars eller 10 Aars Rekruttilgang; thi der ligger mellem disse Aar fra 1867 indtil

nu et Aar, som danner en skarp Grændse, nemlig Aaret 1874; thi da gik Rekrutstyrken ned med ca. 2000 Mand, jeg antager som en Følge af Gjennemsnittet af nyindskærpede Regler for Sessjonerne. Vil man altsaa nu danne sig en Forestilling om, hvilken Rekrutstyrke man kan vente sig i de nærmeste Aar, saa tror jeg ikke, man kan gaa længere end 6 Aar tilbage. Lager man Gjennemsnittet af disse 6 Aar, viser det sig, at Styrken til Fodfolket bliver 4,219, idet samtlige til Tjeneste Indkaldte da ville være 7,875, og derfra de maa drages, som udtages til særlig Tjeneste. Fordelte paa 20 Batailloner vil det blive 210 Mand pr. Bataillon. Jeg skal nu gjøre opmærksom paa, at ved Siden deraf maa der gjøres Regning paa et ikke ubetydeligt Defrement, som tidligere har været beregnet til 13 pCt. Dette maa altsaa regnes fra, og den høitærede Minister vil saa finde, at Rekrutstyrken pr. Bataillon ikke engang vil naae op til 200 Mand. Man vil altsaa se, at Udsetningen til, at der skulde blive mere end 500 Mand pr. Regiment eller 250 Mand pr. Bataillon, er en saa fjern Fremtidsudsetning, at enhver Beregning, hvortil der kunde støttes sig et Haab om, at Nogen skulde kunne slippe billigere, vistnok er grebet fuldstændig ud af Luften. Det er ganske vist, at man vil kunne gjøre Regning paa, at Rekrutstyrken i det Hele taget vil stige, efterhaanden som Folkemængden stiger; men der er ogsaa et godt Stykke at løbe paa fra 210 Mand til 250, inden der kan blive Tale om, at der kan blive noget overkomplet Mandstabs. Dette var altsaa, hvad jeg vilde sige med Hensyn til Rekrutstyrken og til den i Udsetning stillede Mulighed af, at der var Nogen, som skulde kunne blive hjemsendt efter 2 Maaneders Tjeneste. Den anden Forbringelse var, at man saa vidt muligt skulde komme bort fra Garnisonstjenesten. Efter den høitærede Krigsbestyrelses Forslag kunde det efter et løseligt Blik se ud, som om der i den Henseende var gjort en Indrømmelse, idet man nu af Fodfolket beholder 1,400 Mand til fortsat

Rettelser.

- Sp. 703, L. 25 f. n.: „5 pCt.“, læs: „4 pCt.“.
 — 703, L. 17 f. n.: „Efter „Sparekassensindføds“ indfættes: „til over 4 pCt.“.
 — 705, L. 1 f. o.: „tilladt“, læs: „ikke tilladt“.
 — 706, L. 19–23 læses saaledes: „Der skal jeg dog indskyde den Bemærkning for ikke at glemme det, at jeg ikke alene theoretisk talte finder, at der med Dette kan indendes mod Lovens Paabud om, at alle Sparekasser skulle ind under den; men at jeg ogsaa praktisk talte maa finde dette, idet det forekommer mig“ osv.